

Krzysztof Grajewski

Uniwersytet Gdański

Kilka uwag o statusie Krajowej Rady Sądownictwa w projekcie tzw. ustawy o przywróceniu praworządności

1. W dniu 15 listopada 2021 r. Krystian Markiewicz, Prezes Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”, przedstawił publicznie projekt ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw¹, który został przez inicjatorów określony jako „pakiet zmian w ustawach w celu przywrócenia praworządności”². Jego celem jest uchylenie bądź zmiana niekonstytucyjnych przepisów ustawowych regulujących ustrój władzy sądowniczej w Polsce, uchwalanych od 2015 r. przez obecną większość parlamentarną. Twórcy projektu powołują się w jego uzasadnieniu na wiele judykatów wydanych m.in. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Sąd Najwyższy oraz Naczelny Sąd Administracyjny, w których już niejednokrotnie stwierdzano niezgodność z polską konstytucją oraz z prawem Unii Europejskiej fundamentalnych rozwiązań prawnych odnoszących się do trzeciej władzy³, w tym do takich organów, jak Krajowa Rada Sądownictwa (KRS), Sąd Najwyższy czy sądy powszechne. Dlatego też, oprócz *expressis verbis* wymienionych w tytule projektu ustaw o Krajowej Radzie Sądownictwa⁴

389

¹ Zob. https://www.iustitia.pl/images/pliki/IUSTITIA_-_projekt_ustawy_o_przywracaniu_praworzadnosci.pdf?fbclid=IwAR1zbXJyulYUn0Hw7-7yTyeF-ikBE_Rsz__n3HZQB-Zm8lhn_A7WX2_5757I (dostęp: 27.12.2021), dalej: projekt sędziowski.

² Zob. *Nowa KRS, nowy SN*, <https://www.iustitia.pl/nowa-krs-nowy-sn/4311-naprawimy-fundamenty-sadow-oszczedzimy-miliony-euro-pakiet-projektow-ustaw-o-przywroceniu-praworzadnosci> (dostęp: 27.12.2021).

³ Zob. uzasadnienie projektu ustawy, s. 1–11, https://www.iustitia.pl/images/pliki/IUSTITIA_-_uzasadnienie_projektu_o_przywracaniu_praworzadnosci.pdf?fbclid=IwAR2aw_10wsxyinrM-VgsJrKnkJSSbTa20gvX-z8psq3YT8aoMwwFViuFWWs (dostęp: 27.12.2021).

⁴ Ustawa z 12.05.2011 r. (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 269), dalej: ustawa o KRS.

oraz o Sądzie Najwyższym⁵, zawarto w nim również propozycje zmian m.in. ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych⁶, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁷ oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych⁸.

Warto wskazać, że przedłożony przez organizację sędziowską projekt nie jest pierwszą propozycją głębokich zmian ustawowych w zakresie regulacji ustroju trzeciej władzy w Polsce. W dniu 17 stycznia 2020 r., a więc także w trakcie aktualnej kadencji parlamentu, grupa senatorów złożyła w trybie art. 76 ust. 1 regulaminu Senatu⁹ wniosek o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw¹⁰. Opracowanie projektu senackiego było motywowane takimi samymi argumentami jak te, które zostały użyte przez przedstawicieli środowiska sędziowskiego. Ogólnie mówiąc, wskazywano na konieczność przywrócenia stanu prawnego zgodnego z konstytucją, a więc cofnięcia zmian ustawowych wprowadzanych od 2015 r. W uzasadnieniu tego projektu powoływano się również na odpowiednie rozstrzygnięcia polskich i unijnych organów władzy sądowniczej¹¹. Nie budzi zatem zdziwienia, że w projekcie sędziowskim zaproponowano wiele rozwiązań tożsamyh lub bardzo bliskich tym, które zostały wcześniej zawarte w projekcie senackim.

390

2. Znaczną część projektowanych rozwiązań stanowią postulowane zmiany ustawowej regulacji Krajowej Rady Sądownictwa, która – zgodnie z art. 186 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej¹² – jest organem stojącym na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Wykonywanie tak wskazanych funkcji jest konstytucyjnie zapewnione poprzez przyznanie Radzie monopolu wnioskowania o powołania sędziów (art. 179 Konstytucji RP). Jak się wydaje, wskazanie tylko wspomnianych przepisów uzasadnia tezę o zasadniczej roli tego organu dla funkcjonowania trzeciej władzy. Tymczasem KRS – w związku ze zmianami ustawowymi z 2017 r.¹³ – od

⁵ Ustawa z 8.12.2017 r. (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1904).

⁶ Ustawa z 21.08.1997 r. (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 1754).

⁷ Ustawa z 27.07.2001 r. (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 2072).

⁸ Ustawa z 25.07.2002 r. (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 137).

⁹ Uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z 23.11.1990 r. – Regulamin Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. M.P. z 2018 r., poz. 846).

¹⁰ Druk senacki nr 50/X kadencja, dalej: projekt senacki.

¹¹ K. Grajewski, P. Uziębło, *Podstawowe założenia projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw z 2020 r.*, „Państwo i Prawo” 2021, z. 6, s. 44.

¹² Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej: Konstytucja RP.

¹³ Zob. art. 1 pkt 1 Ustawy z 8.12.2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

roku 2018 działa w niekonstytucyjnym składzie, gdyż piętnastu sędziów, o których jest mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, jest wybieranych przez Sejm, a nie przez sędziów (art. 9a ustawy o KRS). Ponieważ zasadniczo nie budzi wątpliwości, że sędziowie ci powinni być wybierani przez sędziów¹⁴ (choć można spotkać także nieliczne opinie odmienne¹⁵), pozytywnie należy ocenić przewidzianą w projekcie sędziowskim propozycję powrotu do wyboru sędziów-członków KRS przez środowisko sędziowskie. W projektowanym art. 11a ust. 1 ustawy o KRS przewidziano, podobnie jak w projekcie senackim, a wcześniej w projekcie poselskim wniesionym do łaski marszałkowskiej w trakcie VIII kadencji Sejmu¹⁶, że sędziowie SN, sądów apelacyjnych, sądów wojskowych, Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych mają wybierać po jednym członku, sędziowie sądów okręgowych – dwóch członków, a sędziowie sądów rejonowych – ośmiu członków KRS. Zaimplementowanie rozwiązania zaproponowanego w projekcie senackim należy ocenić pozytywnie, gdyż wychodzi ono naprzeciw wielokrotnie zgłaszanym postulatam mającym na celu zapobieżenie znanej przed 2018 r. dominacji sędziów sądów wyższych instancji w KRS. Z drugiej strony warto przypomnieć, że zasiadanie w organie posiadającym prawny monopol do przedkładania głowie państwa wniosków o powołania lub awanse sędziowskie, wymaga jednak pewnego doświadczenia i szerszego spojrzenia na funkcjonowanie organów sprawujących wymiar sprawiedliwości.

¹⁴ Zob. np. P. Winczorek, *Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.*, Warszawa 2000, s. 242; B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 820; B. Naleziński, *Komentarz do art. 187 ust. 1, [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. P. Tuleja, Warszawa 2019, s. 558; L. Garlicki, *Polskie prawo konstytucyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 2022, s. 393–394; D. Łukowiak, *Glosa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18 (wybór sędziów do składu Krajowej Rady Sądownictwa przez Sejm)*, „Przegląd Konstytucyjny” 2019, nr 3, s. 104–110; M. Matczak, *Opinia prawna w sprawie konstytucyjności prezydenckiego projektu ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa (druk sejmowy nr 2002)*, mps, s. 7–10, <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/opinieBAS.xsp?nr=2002> (dostęp: 28.12.2021); A. Rytel-Warzocho, *Contemporary Problems of the Judicial Power in Poland*, „Gdańskie Studia Prawnicze” 2020, nr 4, *Contemporary Problems and Challenges of the Judiciary in Europe*, red. A. Rytel-Warzocho, s. 100; K. Grajewski, *Dysfunctionality of the National Council of Judiciary in the Polish Constitutional System After Statutory Changes*, „Gdańskie Studia Prawnicze” 2020, nr 4, s. 163–165; zob. też wyrok TK z 18.07.2007 r., K 25/07, OTK-A 2007, nr 7, poz. 80; odmiennie TK – w składzie obsadzonym po listopadzie 2015 r. – w wyroku z 2.06.2017 r., K 5/17, OTK-A 2017, poz. 48.

¹⁵ Tak np. J. Potrzeszcz, *Opinia w sprawie zgodności z Konstytucją przedstawionego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw*, mps, s. 19 i n., <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/opinieBAS.xsp?nr=2002> (dostęp: 28.12.2021).

¹⁶ Druk sejmowy nr 1435/VIII kadencja. Projekt ten 7.04.2017 r. został odrzucony przez Sejm w pierwszym czytaniu.

Choć trudno w niebudzący wątpliwości sposób pogodzić ze sobą dwie w istocie sprzeczne przesłanki (postulat zapewnienia możliwie szerokiej reprezentatywności środowiska sędziowskiego w KRS oraz wymóg posiadania głębokiej wiedzy i doświadczenia w funkcjonowaniu trzeciej władzy), to wydaje się, że noszący cechy kompromisu postulat względnej równowagi pomiędzy sędziami wyższych i niższych instancji zasiadającymi w KRS jest uzasadniony¹⁷.

Wybory sędziów miałyby się odbywać na zasadzie większości, bezpośrednio oraz tajności głosowania, lecz – w przeciwieństwie do projektu senackiego – nie przewidziano nałożenia na sędziów obowiązku udziału w głosowaniu. Prawo zgłaszania kandydatów do Rady zostało uregulowane dość szeroko i również podobnie jak w projekcie senackim. Ma ono bowiem przysługiwać grupom sędziów (których to grup wielkość zależy od rodzaju i szczebla sądu), Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych, Krajowej Radzie Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym, organowi uprawnionemu do nadawania stopni naukowych w zakresie nauk prawnych oraz grupie co najmniej 2 tys. obywateli mających czynne prawo wyborcze w wyborach do Sejmu (projektowany art. 11b ust. 1 ustawy o KRS).

392 Na aprobatę zasługuje przede wszystkim zadbanie przez projektodawcę, by w skład Krajowej Rady Sądownictwa wchodził sędziowie wszystkich rodzajów sądów, które zostały wymienione w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP. Nie ulega wątpliwości, że wybór takiego składu Rady, który nie spełniałby wskazanego w ustawie zasadniczej warunku, oznaczałby powołanie organu w nieznanym konstytucji składzie¹⁸. Warto zwrócić uwagę, że takie niekonstytucyjne rozwiązanie znajduje się w aktualnie obowiązującym tekście ustawy o KRS. Zgodnie bowiem z art. 9a ust. 2 tego aktu Sejm dokonujący wyboru sędziów do KRS, „w miarę możliwości, uwzględnia potrzebę reprezentacji w Radzie sędziów poszczególnych rodzajów i szczebli sądów”. Jeśli chodzi o krąg podmiotów uprawnionych do zgłoszenia kandydatur do Krajowej Rady Sądownictwa, to trzeba stwierdzić, że jest on stosunkowo szeroki. Umożliwia także wpływanie na kształtowanie grona osób kandydujących przez podmioty zewnętrzne w stosunku do sądownictwa, w tym organy samorządów zawodowych poszczególnych zawodów prawniczych (adwokaci, radcy prawni) oraz prawniczego środowiska naukowego. Pozytywnie należy ocenić zaplanowanie zachowania prawa do zgłaszania kandydatów przez grupę 2 tys. obywateli. Dziwi jednak usunięcie Rzecznika Prawa Obywatelskich z grona podmiotów uprawnionych do zgłaszania kandydatów. Jest to prze-

¹⁷ Por. K. Grajewski, P. Uziębło, *Podstawowe założenia projektu ustawy...*, s. 46.

¹⁸ Por. pkt 7.6 uzasadnienia wyroku NSA z 6.05.2021 r., II GOK 2/18, LEX nr 3169817.

cież organ, który ma konstytucyjne zadanie stania na straży określonych w ustawie zasadniczej i innych aktach normatywnych wolności i praw człowieka i obywatela (art. 208 ust. 1 ustawy zasadniczej). Nie wymaga udowadniania twierdzenie, że prawo do rozpatrzenia sprawy przez niezależny i bezstronny sąd jest jednym z podstawowych praw człowieka (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) oraz że wynika z fundamentalnych rozstrzygnięć prawnomiędzynarodowych wiążących państwo polskie¹⁹.

3. Uchwalenie i wejście w życie przepisów zmieniających całkowicie sposób wyboru piętnastu sędziów wchodzących w skład Krajowej Rady Sądownictwa nie musi się automatycznie wiązać z koniecznością podjęcia decyzji co do mandatów obsadzonych w wyborach przeprowadzonych na podstawie przepisów uchwalonych w 2017 r. W przypadku analizowanego projektu jest jednak inaczej, gdyż zmiana sposobu wybierania tej części składu KRS jest bezpośrednio związana z zamiarem uchylecia przepisów przewidujących procedurę wyborczą wprost sprzeczną z konstytucją. Słusznie bowiem stwierdzono w uzasadnieniu do projektu, że legalnie działająca KRS „została rozwiązana przed upływem kadencji jej członków-sędziów i w ich miejsce wbrew postanowieniom Konstytucji Sejm powołał nowych członków [...], wskutek czego Rada, jako organ całkowicie podporządkowany władzy politycznej, jest niezdolna do podejmowania ważnych uchwał”²⁰. W tym stanie rzeczy ujawnia się konieczność rozstrzygnięcia co najmniej dwóch kwestii związanych z osobami wybranymi do KRS w niekonstytucyjny sposób. Pierwszą sprawą jest problem dalszego zasiadania w Radzie przez takie osoby, a drugą – szersze zagadnienie skutków rozstrzygnięć podejmowanych przez KRS obradującą w nieprawidłowym składzie.

Jeśli chodzi o kadencje osób wybranych do Rady na podstawie niekonstytucyjnych przepisów, to projektodawca zakłada wygaśnięcie mandatów tych osób po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy (art. 9 ust. 1 w zw. z art. 26 projektu). Biorąc pod uwagę fakt, że konstytucyjne unormowanie składu KRS oraz kadencji sędziów wybieranych do tego organu, a także sposobu ich powoływania, stanowi mechanizm zapewniający niezależność tych osób w ramach prac Rady, należy stwierdzić, że osoby wybrane do KRS w procedurze oczywiście niekonstytucyjnej nie charakteryzują się takim przymiotem, co w konsekwencji powoduje przede wszystkim „brak zdolności tego organu do wykonywania

¹⁹ Zob. art. 6 ust. 1 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4.11.1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284).

²⁰ Zob. uzasadnienie do projektu ustawy, s. 16.

konstytucyjnego zadania stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów”²¹, a w związku z tym pozbawia to ciało cech charakterystycznych dla Krajowej Rady Sądownictwa jako konstytucyjnie ustanowionego organu państwowego. Wnioski o powołanie (awansowanie) sędziego powinny pochodzić „nie od kogokolwiek, lecz od organu działającego jako Krajowa Rada Sądownictwa, nie tylko ze względu na odwołanie się do pewnej nazwy, ale i sposobu jego obsadzenia oraz warunków, w jakich realizuje swoje kompetencje”²². Z tych względów zamiar uniemożliwienia dalszego zasiadania w składzie KRS takich osób nie powinien budzić większych wątpliwości. Proponowana regulacja, pomimo ustanowienia w art. 187 ust. 3 Konstytucji RP czteroletniej kadencji wybieranych członków Rady, nie jest niezgodna z tym aktem. Konstytucyjnie uregulowana kadencja i wynikająca z tego pojęcia gwarancja nieodwoływalności przed jej upływem odnosi się bowiem do osób powołanych zgodnie z przepisami ustawy zasadniczej, a nie do tych, które zostały wybrane z naruszeniem jej przepisów.

4. Nawiązując do wcześniejszych ustaleń odnoszących się do projektu senackiego, należy wyraźnie podkreślić, że przyjęcie założenia wygaśnięcia mandatu osób wybranych do Rady przez Sejm w trybie art. 9a ustawy o KRS oznacza, że tych piętnastu sędziów skutecznie nabyło mandat w Radzie. Jeżeli zaś te osoby nabyły skutecznie mandat, to mogły zasiadać w tym organie, brać udział w podejmowaniu przezeń uchwał wynikających z konstytucyjnych i ustawowych kompetencji Rady. W sytuacji, w której niesporne jest, że wybór wspomnianych sędziów do KRS przez Sejm był dotknięty poważną wadą, jako że procedura ta była wprost sprzeczna z rozstrzygnięciem zawartym w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, należałoby raczej przyjąć, że wybór ten „był nieskuteczny, tzn. że osoby te nigdy nie objęły mandatu w KRS. Nie rozpoczęły więc żadnej kadencji, a ich działania w ramach KRS były bezprawne. W takim przypadku ustawodawca ani nie musi, ani nawet nie powinien uchylać przepisu przewidującego wygaśnięcie mandatu (nie można przecież doprowadzić do wygaśnięcia mandatu, który nie został nabyty). Wystarczające byłoby stwierdzenie faktu nieobsadzenia określonej liczby miejsc w KRS i zarządzenie poprawnych konstytucyjnie wyborów sędziowskiej części składu tego organu”²³.

²¹ Tak TSUE w wyroku z 19.11.2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18; zob. też wyrok ETPC z 8.11.2021 r., 49868/19 i 57511/19 (*Dolińska-Ficek i Ozimek*).

²² Zob. pkt 31 uzasadnienia uchwały SN (pełny skład SN – Izba Cywilna, Karna oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) z 23.01.2020 r., BSA-I-4110-1/20, OSNKW 2020, nr 2, poz. 7 oraz OSNC 2020, nr 4, poz. 34.

²³ K. Grajewski, P. Uziębło, *Podstawowe założenia projektu ustawy...*, s. 47–48.

Przedstawione stanowisko ma swoje uzasadnienie nie tylko w prostej konstatacji o niekonstytucyjności wyborów sędziów do KRS przeprowadzonych na podstawie znowelizowanych w 2017 r. przepisów przekazujących uprawnienie do wyboru sędziów Sejmowi. Wychodząc z założenia, że z bezprawia nie rodzi się prawo²⁴, autorzy projektu, podobnie jak wnioskodawcy projektu senackiego, zamieścili w nim wiele propozycji o naprawczym charakterze, które słusznie niweczą skutki działań KRS podjętych z udziałem piętnastu sędziów wybranych przez Sejm. Wśród nich należy zwrócić uwagę przede wszystkim na następujące rozwiązania:

1) umorzenie z mocy prawa toczących się postępowań indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu sędziego SN, sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu wojskowego, sędziego sądu administracyjnego albo asesora sądowego w sądzie administracyjnym²⁵ (art. 10 ust. 1 projektu), przy czym postępowania te wszczyna się ponownie na podstawie nowych obwieszczeń o wolnych stanowiskach sędziowskich lub asesorskich (art. 10 ust. 2 projektu);

2) uznanie za nieważne z mocy prawa uchwał w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu sędziego SN, sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu wojskowego, sędziego sądu administracyjnego albo asesora sądowego w sądzie administracyjnym (art. 11 ust. 1 projektu), przy czym stanowiska, których dotyczyły uchwały KRS, uznaje się za wolne stanowiska sędziowskie przeznaczone do obsadzenia w drodze ponownych postępowań (art. 11 ust. 2 projektu);

3) uznanie, że stosunek służbowy sędziego SN, sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu wojskowego, sędziego sądu administracyjnego albo asesora sądowego w sądzie administracyjnym nie został nawiązany (art. 12 ust. 1 projektu)²⁶. Tej zasady nie stosuje się jednak do sędziego sądu rejonowego (art. 12 ust. 2 projektu), który z mocy prawa podlega ponownej ocenie przez Radę. Stwierdzenie, że nie było uzasadnienia do przedstawienia Prezydentowi wniosku o powołanie takiego sędziego, może skutkować sformułowaniem wniosku o złożenie sędziego z urzędu (art. 13 ust. 2 projektu).

Jak widać, skutki te, zarówno dla postępowań w toku, jak i postępowań już zakończonych, są drastyczne. Postępowania będące w toku są

²⁴ Zob. uzasadnienie projektu ustawy, s. 17.

²⁵ Warto zwrócić uwagę, że projektodawcy nie zastosowali takiego automatyzmu w przypadku asesorów sądowych w sądach powszechnych. Jest to związane z inną drogą objęcia urzędu sędziego sądu rejonowego.

²⁶ Osoba, która objęła stanowisko sędziego SN, sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu wojskowego, sędziego sądu administracyjnego albo asesora sądowego w sądzie administracyjnym może powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko sędziowskie albo stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym (art. 13 ust. 1 projektu).

umarzane, uchwały KRS uznawane za nieważne. Zlikwidowano również skutki tych uchwał poprzez przyjęcie założeń o nieobjęciu stanowiska, którego dotyczył wniosek o powołanie sędziego. Innych skutków być oczywiście nie może – przyjęte rozwiązania są adekwatne do skali naruszeń prawa, a osoby będące beneficjentami takich działań nie mogą odnosić z nich korzyści. W tym kontekście należy jednak zwrócić uwagę na to, że przedstawione rozwiązania prowadzą w istocie rzeczy do prawie całkowitego usunięcia efektów działań nieprawidłowo obsadzonej Rady. W takiej sytuacji należałoby raczej argumentować, że wszystkie te przewidziane w projekcie drastyczne rozwiązania są powodowane wykonywaniem działań przez KRS, w których działaniach uczestniczyły tak naprawdę osoby, które nie zostały do niej powołane (nie objęły nigdy mandatu członka Rady).

396

5. Podsumowując, należy stwierdzić, że autorzy projektu zaproponowali takie rozwiązania prawne, które z jednej strony przywrócą w systemie ustrojowym Krajową Radę Sądownictwa jako organ powołany w myśl przepisów ustawy zasadniczej i z tego tytułu zdolny do wykonywania swoich konstytucyjnych funkcji, a z drugiej umożliwią uporanie się ze skutkami działań Krajowej Rady Sądownictwa, w których pracach brały udział osoby powołane do niej w niekonstytucyjnym trybie. W istocie rzeczy ta konstatacja prowadzi do wniosku, że osoby te nigdy nie objęły mandatów w KRS, co powinno zostać wyraźnie wyartykułowane w projekcie, zamiast przyjętej w nim konstrukcji wygaśnięcia mandatów tej kategorii członków Rady. Proponowana konstrukcja będzie zdecydowanie bardziej kompatybilna nie tylko z tymi przepisami, które odnoszą się do postępowań toczących się przed KRS, dotyczących unieważnienia powołań sędziowskich itp., ale także z tymi, których tematyka znajduje się poza zakresem niniejszego opracowania. Chodzi tu o takie kwestie, jak zniesienie Izby Dyscyplinarnej oraz Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych SN, a także uznanie – co do zasady – za nieważne i pozbawione skutków prawnych orzeczeń wydanych w tych izbach (art. 15i ust. 1 i art. 22 ust. 1 projektu).